

rimum rudibus, & parum literis, & religionis myste-
riis, assuetis, credendum non est. Non ergo Gentiles
fuerunt, qui verba illa protulerunt, sed Judæi; qui,
vel utpote puri hebraici sermonis ignari, illo æquivoca-
tionis vitio laborarunt; vel fortassis, ut alii etiam
asserunt, verba illa sano modo intelligentes, detorse-
runt tamen sensum, ut Christo illuderent, & illius ver-
ba deriderent.

Quum enim apud illos pervulgatum jam esset,
Eliam in fine mundi adventurum in mundum, ut fidem
hominibus prædicet, qua omnes gentes salvæ fiant;
hoc quidem Christo, deridendo, & conviciando, ob-
jectabant. Scilicet, quasi dicerent Redemptori, jam
in cruce pendenti, & in proximo morituro, tempus
advenisse, quo salvus fieret ab Elia, quem vocatum ab
illo, fingeant. Ac proinde hæc omnia, ut ironice lo-
quebantur, ita & contumeliose intorquebant.

Natalis Alexander, qui fuit nuperi Scriptoris
Galli, contra quem scribimus, doctus sane, & criticus,
præceptor; hæc ad rem nostram, in expositione Euan-
gelii S. Matthæi c. 27. in sensu literali, num. 24. scri-
bebat: *Quidam autem illic stantes, & audientes, dice-
bant: Eliam vocat iste. Id dictum a Romanis militibus,
sermonis hebraici ignaris, qui Eliam pro Eli intellexe-
runt, quidam conjiciunt. Verisimilius est, id dictum a
Judæis Helemstis, qui cum hebraica verba non intelli-
gerent, Eliæ nomen sibi notum audire sibi visi sunt: Romani
enim milites nihil de Elia noverant. Forte & Judæi
Hierosolymitani verba Christi ex industria perverterunt,
ut ipsi illuderent.*

Tres ergo rationes opponimus iis, qui scribunt,
verba illa, *Eliam vocat iste*, a Gentilibus, non a Ju-
dæis, fuisse dicta; quibus contrarium omnino suadere